

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. София, 02.02.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 01.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **2003** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация е образувано по жалба на К. Т. П. срещу отказ за достъп до обществена информация по т. 1, 2, 4, 5, 6, 7 и 8 от заявление по ЗДОИ с № 94-00-33/5/10.09.2010 г., обективиран в писмо изх. № 94-00-33/04.10.2010 г. на директора на дирекция „Правна” на Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

Ответникът отрича основателността на оспорването.

Жалбата е недопустима относно оспорването на отказа да се предостави информация по т. 2, 4 и 6 от заявлението на оспорващата. В тези части тя е оттеглена в съдебно заседание, проведено на 01.11.2011 г., поради което и на основание чл. 159, т. 8 от АПК производството по делото следва да бъде прекратено.

В останалата си част оспорването е допустимо и частично основателно.

I. Отказът е незаконосъобразен по отношение на поисканата информация за извършените в МРРБ проверки на продажбата на 122 дка от крайбрежието на В. на [фирма], вкл. кои служители са участвали в проверките, какви резолюции са поставяни по документите от проверките, какви становища са съставени по време на проверките и като краен резултат от тях (по т. 1 от заявлението), както и във връзка с геодезическите измервания за актуализиране на координатите на морските плажове край В., организирани от Дирекция „Концесии” на МРРБ и предоставени на АГКК с писмо от 15.09.2008 г. (по т. 7 от заявлението) – обжалваният акт е засегнат от отменителните

основания по чл. 146, т. 2 и 3 от АПК. Предметът на поисканата информация я определя като служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 във връзка с чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ – тя е свързана с обществения живот и предоставянето ѝ би дало възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на министъра на регионалното развитие и благоустройството като субект по чл. 3, ал. 1 от закона и на ръководената от него администрация. Правото на достъп по принцип не е ограничено и възниква за всички граждани – чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ.

1. Бланкетното позоваване от издателя на акта, че информацията по т. 1 от заявлението не се съхранява в министерството, противоречи на изявление на министъра на РРБ, направено в отговор на въпрос на народен представител в пленарно заседание на Народното събрание, проведено на 19.03.2010 г. (установимо от представеното по делото копие на стенограма). Министърът е потвърдил факта на разпоредена от него обстойна проверка, вкл. относно съпричастността на МРРБ в процедурата, предхождаща продажбата на „Алея първа” и изготвянето на анализ в тази насока. Несъответствието между изявлението на орган на изпълнителната власт със специална компетентност и твърдението на директора на дирекция в МРРБ по повод на претендираната информация поражда основателно съмнение дали фактическата обстановка, възприета в обжалвания акт, кореспондира с действителната. При положение, че е наредена проверка по казуса с крайбрежната ивица на [населено място], вероятно служителите от администрацията са извършвали определени действия в изпълнение на волята на министъра, дори и проверката да не е приключила с окончателен акт, съдържащ конкретни заключения. Поради това е било дължимо издателят на отказа, оправомощен от министъра да се произнася по искания по ЗДОИ, да изложи конкретни съображения по поставения въпрос и да информира заявителя за евентуалния ход на проверката, ако е осъществена, дали същата е приключила, по какъв начин е докладвана на министъра и въобще какви действия са предприети от администрацията. В случая по същество отказът не е мотивиран, не са налице и съждения във връзка с изпълнението от органа по ЗДОИ на процесуалното му задължение да установи релевантните към преценката на правото на достъп факти (чл. 35 и 36, ал. 1 от АПК). По този начин е изключена и възможността съдът провери материалната законосъобразност на оспорения акт, в частност – да изведе категоричен извод съществува ли информацията и с какъв обем.

2. Посочените пороци на акта са относими и към отказа да се предостави информацията по т. 7 от заявлението на П.. В него е направена констатацията, че геодезическите измервания за актуализиране на координатите на морските плажове край В. са организирани от дирекция „Концесии” на МРРБ и предоставени с писмо на АГКК. Позоваването на изричен източник на търсената информация предполага изразяването на позиция от компетентния орган и отговор на въпроса за участието на дирекцията на МРРБ в организацията на геодезическите измервания, както и съждение дали действително информацията е предоставена на АГКК (което би било доказателство за съществуването ѝ в министерството), тъй като администрацията на органа на изпълнителната власт би следвало да е в известност за собствените си действия. Неотносимо към основателността на искането е съображението на органа, че информацията се съдържа в Националния концесионен регистър и с аргумент от чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ е обоснована приложимостта на друг ред за нейното предоставяне, т.е. по Закона за концесиите. Съдържанието на регистъра и на досиетата към неговия архив, установени съответно от чл. 97 и 98 от ЗК, не са тъждествени с предмета на

заявената обществена информация, за да бъде отказан на това основание достъпът до нея.

3. Поради изложените съображения оспореният отказ следва да бъде отменен в посочените части. Предвид на невъзможността да бъде направен категоричен извод за съхраняването от МРРБ на търсената информация, след отмяната на отказа преписката ще бъде върната на административния орган за ново произнасяне в съответствие с дадените със съдебния акт указания.

II. Жалбата е неоснователна в частта, с която е оспорен отказа да се предостави достъп до информация по т. 5 и 8 от заявлението. В хипотезата на отказ за издаване на административен акт тежестта да установи предпоставките за издаването му е върху оспорващия (чл. 170, ал. 2 от АПК). Жалбоподателката не е доказала положителният факт на съхраняването от МРРБ на данни за геодезическите измервания на крайбрежната ивица на [населено място] към 2000 г. От друга страна, извършването на геодезически измервания не е измежду възложените на МРРБ правомощия според обективното право, а задължение за предоставянето им не може да възникне от хипотетичната възможност подобна информация да се съхранява от министерството. Аналогично съхраняването на проектната и ексекутивната документация на изградените надлъжна и напречни буни на [населено място] е дължимо от органа, издал съответното разрешение за строеж (вж. чл. 175, ал. 5 от ЗУТ). Действително в случая органът не е положил процесуално усилие да уведоми заявителя дали разполага с данни за местонахождението на исканата информация, респ. да препрати заявлението по компетентност в изпълнение на чл. 32, ал. 1 от ЗДОИ. Нарушението не се е отразило на правилността на отказа като краен правен резултат – то не засяга пораждането на същинското задължение за предоставяне на информацията от страна на МРРБ и затова не е квалифицируемо като съществено.

Воден от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И :

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 2003/2011 г. по описа на Административен съд – София-град в частта, с която е оспорен отказ за достъп до обществена информация № 94-00-33/04.10.2010 г. на директора на дирекция „Правна” на Министерството на регионалното развитие и благоустройството по т. 2, 4 и 6 от заявление с № 94-00-33/5/10.09.2010 г. на К. Т. П..

ОТМЕНЯ отказа за достъп до обществена информация по т. 1 и 7 от заявление с № 94-00-33/5/10.09.2010 г. на К. Т. П., обективизиран в писмо изх. № 94-00-33/04.10.2010 г. на директора на дирекция „Правна” на Министерството на регионалното развитие и благоустройството, и **ВРЪЩА** преписката на административния орган за ново произнасяне в посочените части съобразно дадените указания.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т. П. в останалата ѝ част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено, а в частта, с която е прекратено производството, имаща характер на определение – с частна жалба в

7-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: